

การปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นอายุ 5-6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ กรุงเทพมหานคร*

Title Behavior Modification for Children with ADHD Aged Five to six years with Semathai Marionettes at Charoenpong Kindergarten Bangkok

ธนานิษฐ์ วีระศักดิ์อรุณ (Tananit Wirasakarun) **

ระวีวรรณ วรรณวิไชย (Rawiwan Wanwichai) ***

บทคัดย่อ

วิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ กรุงเทพมหานคร โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 4 คน โดยได้รับการรับรองจากแพทย์ว่าเป็นโรคสมาธิสั้น และใช้แบบแผนการทดลองแบบ The One Group Pretest – Posttest Design ผลการศึกษาพบว่า การสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา เพื่อช่วยปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยกิจกรรมนี้มีกระบวนการสร้างสรรค์และการประดิษฐ์หุ่นสายเสมาตามทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ก ปัจจัยองค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) ความสำเร็จในการทำงาน การที่บุคคลสามารถทำงานได้เสร็จสิ้นประสบผลสำเร็จอย่างดี สามารถแก้ปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับงาน แรงจูงใจจะเป็นแรงสามารถทำงานสำเร็จได้

การปรับพฤติกรรมให้หนึ่งของเด็กสมาธิสั้นต้องอาศัยแรงจูงใจในการดำเนินกิจกรรม ชุดกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาจำนวน 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที ด้วยทฤษฎีแรงจูงใจ ของเฮอริชเบอร์ก เพราะเด็กสมาธิสั้นมีความสนใจที่แตกต่างจากเด็กปกติ ฉะนั้นแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กสมาธิสั้น เพื่อนำไปสู่กระบวนการปรับพฤติกรรมเด็กสมาธิสั้น และผล

---

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิจัยเรื่อง “การปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นอายุ 5-6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์กรุงเทพมหานคร” สาขาวิชาศิลปศึกษา: ศิลปะการแสดงศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Title Behavior Modification for Children with ADHD Aged Five to six years with Semathai Marionettes at Charoenpong Kindergarten Bangkok Graduate Student, Program in Art Education: Performing art Education, faculty of fine Arts, Srinakharinwirot University, Thailand

** นักศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา : ศิลปะการแสดงศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อีเมล loveviviw@gmail.com

Graduate Student, Program in Art Education: Performing art Education, faculty of fine Arts, Srinakharinwirot University, Thailand E-mail address: loveviviw@gmail.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขานานฎศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ปรึกษาปริญญาโท

Advisor: Prof. Dr. Rawiwan Wanwichai, Program in Thai Dance, Faculty Of Fine Arts, Srinakharinwirot University, Thailand

การทดลองพบว่าเด็กสมาธิสั้นมีคะแนนการปรับพฤติกรรมในระยะหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: หุ่นสายเสมา เด็กสมาธิสั้น

Abstract

This is the part of research Title of Behavior Modification for Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD) by Semathai Marionette activities. The objective was to create applied activities using Semathai Marionettes in order to modify the behavior of children with ADHD at Charoenpong Kindergarten in Bangkok. The research focus group consisted of four students who were diagnosed with ADHD, which was confirmed by the psychologist. The researcher used the One Group Pretest – Posttest Design with motivational theory by Herzberg. The reason for using this theory is that the focus group may have different preferences than normal students in order to modify their behavior. The findings of this study are as follows: The applied activities with Semathai Marionettes helped to modify the behavior of children with ADHD by using the creative process of marionette crafting, which follows the motivational theory of Herzberg, motivation factors, and achievement in work. For those who are able to finish work successfully, are able to solve problems at work and motivation works as a positive force. The behavior modification of ADHD might need motivation at factors in order to go with the activities. The applied activities using Semathai Marionettes look place over four weeks (three times per week at forty minutes per session for a total of twelve sessions) ;The results of using adaptive activities with Semathai Marionettes to modify the behavior of ADHD students was increased, with a statistical significance of 0.05.

Keywords: Semathai Marionette, ADHD

บทนำ

โรคสมาธิสั้น (Attention Deficit / Hyperactivity Disorder) เป็นโรคทางจิตเวชที่พบบ่อย ร้อยละ 3-10 ของเด็กวัยเรียนอายุ 5-12 ปี โดยพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง 3-4 เท่า (วินัดดา ปิยะศิลป์, 2550: 12) จากสถิติที่เข้ารับบริการในโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ พบว่ามีเด็กสมาธิสั้นเข้ารับบริการในปี 2550 ถึง 2552 จำนวน 5,156 และ 5,671 และ 6,070 ราย ซึ่งมีแนวโน้มสูงขึ้น เด็กสมาธิสั้นมี 2 ลักษณะ คือ สมาธิสั้นแท้ หรือ ADHD คือสาเหตุที่หนึ่ง เกิดจากการผิดปกติจากสมองตั้งแต่กำเนิด และภาวะที่มีต่อสมองตั้งแตอยู่ในครรภ์ แม่ เช่น แม่ขาดสารอาหาร หรือได้รับสารพิษ การคลอดมีปัญหา เด็กเป็นลมชัก หรือสมองอักเสบ เป็นต้น ส่งผลให้สารโดปามีนและเนอร์เอปินเนฟริน ซึ่งเป็นสารสื่อประสาทที่คุมสมาธิมีปริมาณน้อยกว่าเด็กปกติ เด็กจะอาการ และยิ่งเห็นอาการมากขึ้นหากเด็กได้รับการดูแลที่ไม่เหมาะสมหรือมีสิ่งเหล่านามากเกินไป อีกสาเหตุที่สอง เป็นการถ่ายทอดทางพันธุกรรม พบว่าผู้ป่วยมีสมาชิกในครอบครัวเป็นโรคนี้อยู่ 10-15% สิ่งแวดล้อมและการเลี้ยงดูมีผลน้อย สมาธิสั้นเทียม เกิดจากการเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อมและสมองปกติ อาการคล้ายสมาธิสั้นแบบนี้มักพบในเด็กอนุบาลที่ถูกเร่งเรียน (โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์, 2550, 2551 และ 2552: 63)

โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กสมาธิสั้นจะเริ่มมีอาการในช่วงอายุ 5-6 ปี เด็กสมาธิสั้นจะมีปัญหาด้านพัฒนาการทางพฤติกรรมไม่เหมาะสม ความอดทนต่ออุปสรรคต่ำ หุนหันพลันแล่น วุ่นวาย เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ไม่สามารถรวบรวมสมาธิความตั้งใจและควบคุมตัวเองได้ ทำให้เกิดผลเสียต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งในเรื่องของการเรียน การเข้าสังคม และการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กจะขาดประสบการณ์แห่งความสำเร็จ จากอาการหลักของโรคสมาธิสั้นดังกล่าวข้างต้นทำให้เด็กสมาธิสั้นไม่สามารถใช้ชีวิตเหมือนเด็กปกติ เมื่ออยู่ในห้องเรียนมักจะรบกวนชั้นเรียน เนื่องจากการทำอะไรไม่ได้เท่ากับเพื่อน และจะมีความรู้สึกเศร้าและหงุดหงิด ความสุขไม่อยู่ไม่อาจจะทำอะไรได้ ส่งผลกระทบต่อเด็กที่ป่วยเป็นโรคนี้อาจทำให้เกิดปัญหาทั้งที่บ้านและครอบครัว ความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงต่อตนเองและผู้อื่น ได้รับแต่คำตำหนิและการลงโทษ เด็กจะขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง อาจกลายเป็นคนที่ท้อถอยมีปัญหาอารมณ์ซึมเศร้าหรือ อาจมีอาการก้าวร้าวและกลายเป็นอันธพาลเกรนที่สุด

ถ้าไม่ได้รับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหรือการบำบัดรักษา จะมีอาการหนักขึ้นจนกลายเป็น โรคสมาธิสั้นในผู้ใหญ่ผู้นั้นจะมีลักษณะใจร้อน เกิดความขัดแย้งจากคนรอบข้าง ไม่ค่อยมีสมาธิในเวลาทำงาน เบื่อง่าย และส่งผลให้เป็นโรคจิตเวช โรคซึมเศร้าและโรคต่อต้านสังคม บางกรณีอาจถึงขั้นคิดสั้นฆ่าตัวตาย

การรักษาเด็กสมาธิในปัจจุบันในต่างประเทศและในประเทศไทย แพทย์จะให้เด็กกินยาทุกวัน เพราะอาการที่เป็นเกิดขึ้นตลอดเวลาไม่มีวันหยุด ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เด็กมีการควบคุมตนเองดีขึ้น ไม่ให้เกิดปัญหาความตึงเครียดในครอบครัวและคนรอบข้าง เมื่อเด็กมีอาการน้อยลง การควบคุมตนเองดีขึ้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบุคคลอื่นจะดีขึ้น มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น เด็กจะมีความสุข มีความมั่นคงในตนเองซึ่งจะช่วยให้เด็กพัฒนาดียิ่งขึ้น การกินยาในการรักษานั้นจำนวนร้อยละ 40 จะยังคงมีอาการ แต่จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาส่วนใหญ่แล้วอาการอยู่ไม่นิ่งจะลดลง แต่อาการสมาธิสั้นยังไม่หาย จากการศึกษาเอกสารพบว่าการรักษาโดยการให้ยา เด็กสมาธิสั้นไม่สามารถหายขาดได้ แต่การรักษาเด็กสมาธิสั้นที่มีประสิทธิภาพที่ต้นนั้น การรักษาแบบผสมผสานหลายวิธีเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อมีเป้าหมายในการใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

ซึ่งสอดคล้องกับ (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2556: 19) ได้กล่าวว่า การรักษาเด็กสมาธิสั้นที่มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด คือ การผสมผสานการรักษาหลายๆด้าน ดังต่อไปนี้เข้าด้วยกัน เช่น การกินยาควบคุมไปกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และการช่วยเหลือทางด้านจิตใจสำหรับเด็ก และการช่วยเหลือทางการเรียน เป็นต้น เนื่องจากการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นวิธีช่วยเหลือเด็กสมาธิสั้นที่มีความสำคัญวิธีหนึ่ง ซึ่งช่วยให้เด็กเรียนรู้การควบคุมตัวเองเพื่อหลีกเลี่ยงผลเสียที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม วิธีการหนึ่งที่คาดว่าจะพัฒนาการควบคุมตัวเองได้ คือการเชิดหุ่นสาย

กระบวนการเชิดหุ่นสายผู้เชิดหุ่นต้องควบคุมตัวหุ่นจากด้านบนผ่านเชือกและคันเชิดในการบังคับทิศทาง และการออกท่าทางของหุ่น (ผิวน้ำ เฉลิมญาติ. สัมภาษณ์, 2558: 5) กล่าวว่า หุ่นสายเป็นหุ่นประเภทเดียวที่ผู้เชิดกับตัวหุ่นไม่สามารถสัมผัสกันโดยตรง ผู้เชิดหุ่นสายต้องมีสมาธิในการควบคุมตัวหุ่น ในกระบวนการเชิดหุ่นสายสิ่งสำคัญคือการควบคุมตัวหุ่นในขณะที่เชิดซึ่งอาจเป็นเป็นกิจกรรมที่ช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความไม่อยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะนำกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา ตั้งแต่กระบวนการสร้างสรรค์หุ่นรวมถึงวิธีการเชิดหุ่นสายมาใช้ปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นอายุระหว่าง 5-6 ปี และมีแนวคิดของทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮอร์ซเบอร์ก ปัจจัยองค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) มาเป็นแนวทางในการจูงใจเด็กสมาธิสั้นให้สนใจกิจกรรม โดยองค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงานที่ปฏิบัติโดยตรง และเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน ประกอบด้วย 1.) ความสำเร็จในการทำงาน การที่บุคคลสามารถทำงานได้เสร็จสิ้นประสบผลสำเร็จอย่างดี สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงาน แรงจูงใจจะเป็นแรงสามารถทำงานสำเร็จได้ 2.) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดีการแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ 3.) ลักษณะของงาน งานนี้น่าสนใจ ต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทำทนายให้ลงมือทำ หรือเป็นงานที่มีลักษณะทำตั้งแต่ต้นจนจบ

ซึ่งเด็กสมาธิสั้นต้องได้รับแรงจูงใจในการร่วมทำกิจกรรมมากกว่าเด็กที่มีภาวะปกติในวัยเดียวกันโดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการปรับพฤติกรรม โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา เพื่อให้เด็กสมาธิสั้นได้ปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น เนื่องจากพฤติกรรมการไม่นิ่งส่งผลให้เด็กสมาธิสั้นดำรงชีวิตประจำวันไม่เท่าเทียมกับเด็กวัยเดียวกัน ส่งผลถึงเรื่องการเรียนรู้ การเข้าสังคม เมื่อเด็กสมาธิสั้นไม่ได้รับการรักษาหรือบำบัด เมื่อเติบโตมาเด็กสมาธิสั้นจะเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ และดำเนินชีวิตอย่างมีปัญหากับสังคมรอบข้าง บางกรณีถึงขั้นคิดสั้นฆ่าตัวตาย เพราะฉะนั้นเด็กสมาธิสั้นควรเร่งได้รับการบำบัดรักษาเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาตามมาในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา เพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น ระดับอายุ 5-6 ปี
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมติการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น ระดับอายุ 5-6 ปี ก่อนและหลัง การทำกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของวิจัยสามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้ปกครอง ครู และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้น อายุ 5-6 ปี ใช้เป็นแนวทางการสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมความไม่อยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นต่อไป

ขอบเขตของงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีสมาธิสั้นในระดับอายุ 5-6 ปี จำนวน 4 คน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น อนุบาลปีที่ 2-3 ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นสมาธิสั้น โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) นักเรียนที่มีสมาธิสั้น ในระดับอายุ 5-6 ปี เลือกจากนักเรียนที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นสมาธิสั้นและนักเรียนที่สมัครสนใจเข้าร่วมจำนวน 4 คนที่กำลังศึกษาอนุบาลปีที่ 2-3 อยู่ในระดับปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

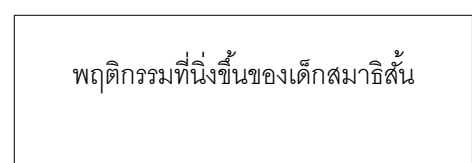
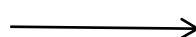
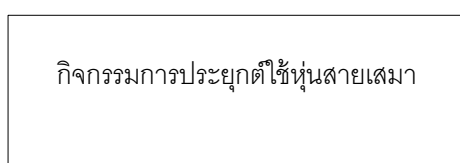
ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่ง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

ภายหลังจากเด็กสมาธิสั้นได้ทำกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา เด็กสมาธิสั้นมีพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น สามารถเรียนรู้และดำรงชีวิตเทียบเท่ากับเด็กวัยเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการอยู่นิ่ง

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัยออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กสมาธิสั้นและกิจกรรมหุ่นสายเสมา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อช่วยปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการวิจัย และนำกิจกรรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม และพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบแล้วนำผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเหมาะสม จึงจะถือว่ากิจกรรมนั้นมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ได้ หลังจากนั้นนำกิจกรรมที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาทำการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วจึงนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กสมาธิสั้นที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของกิจกรรม ว่าตรงตามวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมายของการวิจัยหรือไม่ แล้วจึงนำมาแก้ไขปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างใน โดยทำการทดลองใช้ 12 ครั้งๆ ละ 40 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง โดยในการลงพื้นที่ทำกิจกรรมทุกครั้งจะมีคณะทำงานทั้งสิ้น 3 คน แบ่งเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมการปรับพฤติกรรมของเด็กสมาธิสั้น 1 คน และเก็บภาพถ่ายอีก 1 คน

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการปรับพฤติกรรมอยู่นิ่ง เป็นแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือในการดูการเปลี่ยนแปลง และบันทึกพฤติกรรมเด็กสมาธิสั้น เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับข้อมูลทางสถิติเพื่อนำมาวัดผลในการวิจัยผู้วิจัยได้สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการอยู่นิ่ง แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบแล้วนำผลการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิมีค่าดัชนีสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 1.00 ในกิจกรรมที่ 1-5, 7-12 สรุปได้ว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นว่าการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นอายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา มีความสอดคล้องกัน ส่วนในกิจกรรมที่ 6, 9 นั้นมีค่าดัชนีสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.66 ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้แนะนำข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงกิจกรรม ผู้วิจัยจึงได้นำมาแก้ไขปรับปรุง เมื่อผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นอายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาโรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ กรุงเทพมหานคร ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่

ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือในการนำไปทดลองใช้จริง

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลในแผนกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา และแบบสังเกตพฤติกรรม ตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ
2. การวิเคราะห์ข้อมูลได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้
  - 2.1 อธิบายคุณภาพของเครื่องมือ ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับวัตถุประสงค์การทำกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา เพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยใช้สูตร IOC
  - 2.2 อธิบายผลการทำกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)
  - 2.3 เปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาก่อนและหลัง ด้วยสถิติ The Wilcoxon Signed Rank Test
  - 2.4 สังเกตพฤติกรรมผู้เข้าร่วมกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ผู้วิจัยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)
3. การอภิปรายผลข้อมูล ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ทั้งหมดมานำเสนอในรูปแบบแผนภูมิประกอบคำอธิบาย

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลจากการสร้างกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา ประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ กระบวนการจัดกิจกรรม และวัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม โดยผู้วิจัยได้แบ่งกิจกรรมไว้ 12 กิจกรรม ดังนี้
  - 1.) กิจกรรมละลายพฤติกรรม
ทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮอร์ซเบิร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) อุปกรณ์ที่มีสีสันและรูปทรง สามารถดึงดูดความสนใจได้ ผู้วิจัยแนะนำตัวเองผ่านหุ่นสายเจ้าหญิง กับเจ้าชาย หุ่นปีศาจ ทักทายเด็กๆ เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยกับเด็กๆ ทำความรู้จักกันผ่านหุ่นสาย ผู้วิจัยและหุ่นสายพาเด็กเต้นประกอบเพลงเพื่อสร้างความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน (ดวงนภา มิ่งขวัญ, 2560: 382) ความสุนทรีย์ นำไปสู่วิถีของสัมพันธ์ภาพที่แน่นแฟ้น หากปราศจากความสุนทรีย์ความรักก็เหือดหาย ความสุนทรีย์จะนำพา ความรักมา โดยการเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกจะเปลี่ยนตามในทันที เมื่อความสุนทรีย์ทำงานความรักก็จะเกิดขึ้น ตามมา ความสุนทรีย์จึงมีพลังอำนาจที่จะทำให้ความสัมพันธ์แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น จากพัฒนาการด้านสังคมในเด็กวัยนี้

2.) กิจกรรม Hello หุ่นสาย

ผู้วิจัยให้เด็กสมาธิสั้นได้สัมผัสหุ่นสาย และพูดคุยทักทายกัน ให้เด็กสมาธิสั้นได้ลองเล่นกับหุ่นสายเอง ตามธรรมชาติของเขา เด็กบางคนเดินลากหุ่น บางคนร้องไห้กลัว

3.) กิจกรรมเจ้าหุ่นจำ

ผู้วิจัยสอนให้เด็กสมาธิสั้นฝึกบังคับ การเดินและการเคลื่อนไหวร่างกายของหุ่นสาย โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้กำหนดหัวข้อในการเชิดหุ่นสาย เช่น ให้เด็กฯเชิดหุ่นสายไปทางซ้ายแล้วยกขาขวาขึ้นมา แล้วโบกมือซ้าย เป็นต้น

4.) กิจกรรมสร้างหน้าเจ้าหุ่น

ผู้วิจัยฝึกสมาธิของเด็กสมาธิสั้นโดยผู้วิจัยให้เด็กสมาธิสั้นได้สัมผัส และประดิษฐ์หุ่นสายด้วยตนเอง (ทำใบหน้าให้หุ่นสาย หู ตา จมูก ปาก ทรงผม) ตามจินตนาการและใส่ความคิดสร้างสรรค์ลงในใบหน้าเจ้าหุ่น (จันทร์เพ็ญ วิเศษสิงห์, 2559: 403) การกำหนดรูปแบบการสอนโดยใช้จินตนาการทาง สร้างสรรค์ เป็นการจัดลำดับเนื้อหาจากเรื่องง่ายที่เป็นพื้นฐานสำคัญ โดยแบบฝึกทักษะได้พัฒนาขึ้นลำดับจากการเขียนเรื่องง่าย ๆ ไปตามลำดับพัฒนาการของการเขียนจนสามารถ เขียนเป็นเรื่องราว ตามความคิดจินตนาการของตนเอง จนเกิดความชำนาญในแบบฝึกทักษะการเขียนเชิง สร้างสรรค์

5.) กิจกรรมทำหุ่นสายจากผ้า

ผู้วิจัยให้เด็กสมาธิสั้นได้สัมผัส และประดิษฐ์หุ่นสายด้วยตนเอง (ทำลำตัวให้หุ่น แขน ขา เท้า มือ) ตามความคิดสร้างสรรค์ของเด็กในการออกแบบร่างกายเจ้าหุ่น โดยผู้วิจัยจะช่วยในขั้นตอนประกอบหุ่นให้เป็ยรูปเป็นร่าง (นันทพร รอดผล, 2558: 754) ความคิดสร้างสรรค์คือ กระบวนการทำงานของสมองที่แสดงออกมาในความคิดหลากหลาย ทิศทาง ไม่ซ้ำผู้อื่น แปลกใหม่ ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง จนเกิดการเชื่อมโยงเข้าสู่การสร้างในองค์ประกอบ ความคิดคล่อง ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดละเอียด และนำไปสู่สิ่งใหม่

6.) กิจกรรมทำหุ่นสายจากผ้า

ผู้วิจัยให้เด็กสมาธิสั้นได้สัมผัส และประดิษฐ์หุ่นสายด้วยตนเอง (ทำชุดให้หุ่น) ให้เด็กฯได้ออกความคิดสร้างสรรค์ตามจินตนาการของเด็กๆ

7.) กิจกรรมเล่านิทานผ่านหุ่น

ทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮอริชเบอร์ก องค์กรประกอบจูงใจ (Motivation Factors) ความสำเร็จในการทำงาน การที่บุคคลสามารถทำงานได้เสร็จสิ้นประสบผลสำเร็จอย่างดี สามารถแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับงาน แรงจูงใจจะเป็นแรงสามารถทำงานสำเร็จได้ ผู้วิจัยจะถามว่าเด็กๆชอบนิทานอะไรแล้วให้เด็กเลือกนิทานที่ตนเองชอบหรือเล่าเรื่องราวตามจินตนาการของตนเอง มา1เรื่อง หลังจากนั้นผู้วิจัยให้เด็กสมาธิสั้นลองฝึกเล่านิทานผ่านหุ่นสายของตนเอง เป็นการฝึกสมาธิในการฝึกฝนเชิดหุ่น

8.) กิจกรรมเล่านิทานให้เพื่อนฟัง

เพื่อให้เด็กสมาธิสั้นได้ลองเล่าประสบการณ์การเล่านิทานของตนเองให้ผู้อื่นฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และฝึกเชิดหุ่น พร้อมกับลองเล่า

9.) กิจกรรมฝึกพาหุ่่นเคลื่อนไหว

เพื่อให้เด็กสมาธิสั้นได้ฝึกสมาธิในการบังคับและพาหุ่่นสายในการเคลื่อนไหวตามจินตนาการ เด็กจะเป็นผู้ควบคุมทิศทางของหุ่่น เป็นการฝึกใช้สมาธิในการดำเนินกิจกรรม

10.) กิจกรรมฝึกพาหุ่่นเคลื่อนไหว

เพื่อให้เด็กสมาธิสั้นได้ฝึกสมาธิในการบังคับและพาหุ่่นสายในการเคลื่อนไหวตามจินตนาการ เด็กจะเป็นผู้ควบคุมทิศทางของหุ่่น เป็นการฝึกใช้สมาธิในการดำเนินกิจกรรม

11.) กิจกรรมฝึกพาหุ่่นเคลื่อนไหว

ทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮอร์ชเบอร์ก องค์ประกอบค้ำจุน (Maintenance Factors) สิ่งตอบสนองการปฏิบัติงานในรูปแบบหรือรางวัล เป็นที่พอใจของบุคคลที่ทำงาน ของรางวัลเป็นตัวกระตุ้นในการทำงาน กิจกรรมใครเล่าดีมีรางวัล ฝึกให้เด็กสมาธิสั้นเล่านิทานผ่านหุ่่น โดยผู้วิจัยจะตั้งโจทย์ให้ ใครเล่านิทานผ่านหุ่่นสาย สนุกสนาน และเพื่อนๆชอบจะมีรางวัลให้

12.) กิจกรรมหนูน้อยคนเก่ง

ทฤษฎีแรงจูงใจของ เฮอร์ชเบอร์ก องค์ประกอบจูงใจ (Motivation Factors) การได้รับการยอมรับนับถือ ซึ่งอาจแสดงออกในรูปการยกย่องชมเชย การให้กำลังใจ การแสดงความยินดีการแสดงออกที่ทำให้เห็นถึงการยอมรับในความสามารถ กิจกรรมนี้ให้เด็กสมาธิสั้นได้ฝึกทักษะการขีดหุ่่น ที่ตนเองประดิษฐ์ขึ้นเอง พร้อมทั้งเล่านิทานผ่านหุ่่นพร้อมกับเล่าให้เพื่อนๆฟัง

ซึ่งกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นอายุ 5-6 ปี โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรม โดยนำหลักของกระบวนการขีดหุ่่นสายเสมา มาผสมผสานกับทฤษฎีแรงจูงใจ ของเฮอร์ชเบอร์ก มาใช้ในการสร้างกิจกรรมเพื่อช่วยในการปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม จำนวน 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที

2. ผลการวิจัยระหว่างก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นของกลุ่มตัวอย่างในการทดลองมีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่่นสายเสมา เท่ากับ 5.75 เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองใช้กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่่นสายเสมาของกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองใช้กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นสูงกว่าก่อนการทดลองใช้กิจกรรมอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 4.69

ตารางที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (N = 4)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
อายุ	5.75	0.50
ข้อมูล	ความถี่ (Frequency)	ร้อยละ (Percent)
เพศ		
ชาย	1	25
หญิง	3	75
ระดับชั้นเรียน		
อนุบาลปีที่ 2	1	25
อนุบาลปีที่ 3	3	75

จากตารางที่ 1 พบว่าอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 5.75 (0.50 S.D.) ปี โดยเป็นเพศหญิงร้อยละ 75 เพศชายร้อยละ 25 และกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ร้อยละ 75 ตามมาด้วยอนุบาลปีที่ 2 ร้อยละ 25

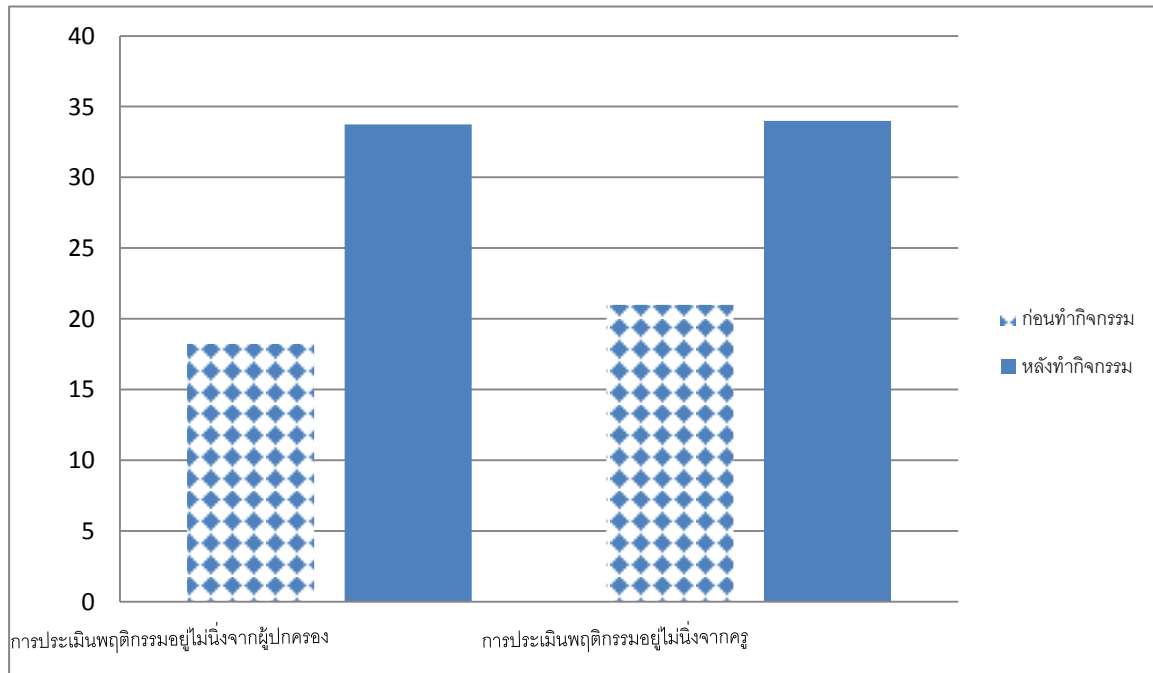
ตารางที่ 2 : การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นก่อนและหลังการประยุกต์ใช้กิจกรรมหุ่นสายเสมา โดยการประเมินจากผู้ปกครองและครู (N = 4)

	ค่าเฉลี่ย (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน)		t	sig
	ก่อน	หลัง		
การประเมินพฤติกรรมอยู่ไม่ นิ่งจากผู้ปกครอง	18.25 (2.21)	33.75 (2.75)	- 16.189	.001
การประเมินพฤติกรรมอยู่ไม่ นิ่งจากครู	21.00 (1.41)	34.00 (4.69)	- 6.79	.007

P - Value < .05

จากตารางที่ 2 แสดงการวิเคราะห์ผลของการประยุกต์ใช้กิจกรรมหุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่ง โดยการวิเคราะห์ Paired Simple t Test ในช่วงเวลาก่อนและหลังการได้รับโปรแกรม ประเมินโดยผู้ปกครองและครู โดยคะแนนที่มากขึ้นแสดงถึงพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งที่ลดลง พบว่า หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการประยุกต์ใช้กิจกรรมหุ่นสายเสมาปรับพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ทั้งการประเมินจากผู้ปกครองและครู

แผนภูมิที่ 1 : การเปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นระหว่างก่อนและหลังการได้รับโปรแกรม โดยการประเมินจากผู้ปกครองและครู

จากแผนภูมิที่ 1 โดยพบว่าจากการประเมินของผู้ปกครองก่อนกลุ่มตัวอย่างเข้ารับโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งเฉลี่ย 18.25 (2.21) คะแนน แต่หลังจากหลังเข้ารับโปรแกรมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งเฉลี่ย 33.75 (2.75) คะแนน เช่นเดียวกับจากการประเมินของครู ซึ่งก่อนเข้ารับโปรแกรม กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งเฉลี่ย 21.00 (1.41) คะแนน แต่หลังจากเข้ารับโปรแกรมแล้ว พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 34.00 (4.69) คะแนน ซึ่งแสดงถึงว่า หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับโปรแกรมปรับพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า หลังกิจกรรมการปรับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมานั้นกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมโดยยึดแนวความคิดตามทฤษฎีของแรงจูงใจใช้ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น จากการลงเครื่องมือกิจกรรมที่ 5, 6, 7 เด็กสมาธิสั้นปรับพฤติกรรมได้มากที่สุด รองลงมาเป็นกิจกรรมที่ 1, 8, 9, 10 และกิจกรรมที่เด็กสมาธิสั้นปรับพฤติกรรมได้น้อยที่สุดคือ กิจกรรมที่ 2, 3, 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเริ่มมีพฤติกรรมปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้นตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ผลจากการสร้างกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ กรุงเทพมหานคร ในแผนการจัดกิจกรรมดังกล่าวประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ของกิจกรรม กระบวนการจัดกิจกรรม แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในกิจกรรม ซึ่งรูปแบบกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยได้ออกแบบ โดยการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาผสมผสานกับทฤษฎีแรงจูงใจของเฮอริชเบอร์ค เพื่อส่งเสริมให้มีการปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรม จำนวน 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที

ผลจากการสร้างกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ กรุงเทพมหานครนั้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรกคือโรคของเด็กสมาธิสั้น(วินด์ตา ปิยะศิลป์, 2550: 12)เด็กสมาธิสั้น (Attention-Deficit/Hyperactivity Disorder-ADHD) ประกอบด้วยอาการชุนอยู่ไม่นิ่ง (Hyperactive) หุนหันพลันแล่น (Impulsivity) และอาการขาดสมาธิ (Inattentiveness) จากการวินิจฉัย Attention deficit hyperactivity disorder (ADHD) การรักษาเด็กสมาธิสั้นปัจจุบันในต่างประเทศและในประเทศไทย แพทย์จะให้เด็กกินยาทุกวัน เพราะอาการที่เป็นเกิดขึ้นตลอดเวลาไม่มีวันหยุด ทั้งนี้เพื่อช่วยให้เด็กมีการควบคุมตนเองดีขึ้น ไม่ให้เกิดปัญหาความตึงเครียดในครอบครัวและคนรอบข้าง เมื่อเด็กมีอาการน้อยลง การควบคุมตนเองดีขึ้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบุคคลอื่นจะดีขึ้นมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น เด็กจะมีความสุข มีความมั่นคงในตนเองซึ่งจะช่วยให้เด็กพัฒนาดียิ่งขึ้น การกินยาในการรักษานั้นจำนวนร้อยละ 40 จะยังคงมีอาการ แต่จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาส่วนใหญ่แล้วอาการอยู่ไม่นิ่งจะลดลง แต่อาการสมาธิสั้นยังไม่หาย จากการศึกษาพบว่าการรักษาโดยใช้ยา เด็กสมาธิสั้นไม่สามารถหายขาดได้ แต่การรักษาเด็กสมาธิสั้นที่มีประสิทธิภาพที่ดีนั้น การรักษาแบบผสมผสานหลายวิธีเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อมีเป้าหมายในการใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับ(ชาญวิทย์ พรนภดล, 2556: 19) ได้กล่าวว่า การรักษาเด็กสมาธิสั้นที่มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด คือ การผสมผสานการรักษาหลายๆด้าน ดังต่อไปนี้เข้าด้วยกัน เช่น การกินยาควบคู่ไปกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และการช่วยเหลือทางด้านจิตใจสำหรับเด็ก และการช่วยเหลือทางด้านการศึกษา เป็นต้น เนื่องจากการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นวิธีช่วยเหลือเด็กสมาธิสั้นที่มีความสำคัญวิธีหนึ่ง ซึ่งช่วยให้เด็กเรียนรู้การควบคุมตัวเองเพื่อหลีกเลี่ยงผลเสียที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม) อาการสมาธิสั้นที่ปรากฏในระยะเวลายาวนานในชีวิตของเด็กจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ มีปัญหาการเรียน การปรับตัวและการเข้าสังคมตามมา จึงเป็นโรคที่ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและการเรียนของเด็กวัยเรียนที่พบบ่อยที่สุด (วินด์ตา ปิยะศิลป์, 2550: 12) ทำให้เด็กไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้จึงทำให้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา แต่ถ้าได้รับการดูแลช่วยเหลือจากบุคลากรทางพยาบาล และผู้ดูแลอย่างถูกต้องทั้งการกินยารักษา หรือกิจกรรมบำบัดอย่างต่อเนื่องก็จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการและมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5 – 6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา โรงเรียนอนุบาลเจริญพงศ์ กรุงเทพมหานคร

2. ผลการเปรียบเทียบการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองใช้สูงกว่าก่อนการทดลองใช้กิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า หลังกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมานั้น กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมโดยยึดแนวคิดตามทฤษฎีของแรงจูงใจ ใช้ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น จากการลงเครื่องมือกิจกรรมที่ 5/6/7 เด็กสมาธิสั้นปรับพฤติกรรมได้มากที่สุด รองลงมาเป็นกิจกรรมที่ 1/8/9/10 และกิจกรรมที่เด็กสมาธิสั้นปรับพฤติกรรมได้น้อยที่สุดคือ กิจกรรมที่ 2/3/4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเริ่มมีพฤติกรรมการปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้นตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายด้านในส่วนของการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อายุ 5-6 ปี โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาก่อนและหลังการใช้กิจกรรม พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองใช้กิจกรรมนาฏศิลป์บำบัดสูงกว่าก่อนการทดลองใช้กิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมาเพื่อปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากทั้งหมด 12 กิจกรรม ผลของการวิจัยจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา ต้องมีการเตรียมการ และวางแผนก่อนที่จะลงพื้นที่ทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม เช่น การประสานงานกับครูและผู้ปกครอง และสร้างความคุ้นเคยกับเด็กสมาธิสั้นเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย

1.2 การจัดกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น โดยกิจกรรมการประยุกต์ใช้หุ่นสายเสมา ต้องมีความเข้าใจในรูปแบบและแผนกิจกรรมให้ชัดเจน ดูแลการทำกิจกรรมในทุกขั้นตอนอย่างตั้งใจ และมีความรู้พร้อมที่จะถ่ายทอดองค์ความรู้ตั้งแต่ขั้นพื้นฐานและพัฒนาขึ้นตามลำดับเพื่อจะให้การจัดกิจกรรมบรรลุตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาต่อยอดโดยใช้รูปแบบกิจกรรมนี้ผสมผสานกับศาสตร์ทางด้านสาขาวิชาอื่น เช่น ดนตรีไทย ดนตรีสากล การเต้นรำ ละคร เพื่อเป็นการพัฒนาให้เกิดแนวทางกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อใช้ในการปรับพฤติกรรมการอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้น ส่งเสริมการปรับตัวทางสังคม เป็นต้น

2.2 สามารถนำรูปแบบกิจกรรมนี้ไปประยุกต์ใช้กับการปรับพฤติกรรม การปรับตัวทางสังคม

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

จันทร์เพ็ญ วิเศษสิงห์. (2559) “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” Veridian E-Journal, Silpakorn University 2559, ฉบับที่ 2 (กันยายน-ธันวาคม): 403.

ชาญวิทย์ พรนภดล. (2556). การรักษาเด็กสมาธิสั้น: ปริญญานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงนภา มิ่งขวัญ. (2560) “การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อเสริมสร้างสุนทรีย์แห่งตนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา.” Veridian E-Journal, Silpakorn University 2560, ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม): 382.

นันทพร รอดผล. (2558) “การพัฒนาผลการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์ เรื่อง สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ SSCS.” Veridian E-Journal, Silpakorn University 2558, ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม): 754.

ผิวน้ำ เฉลิมญาติ. (2558). หุ่นสายเสมา: เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559

โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์. (2550, 2551 และ 2552). รายงานเวชระเบียนและสถิติ. สมุทรปราการ: โรงพยาบาลยุวประสาทฯ.

วินัดดา ปิยะศิลป์. (2550 หน้า 12). เด็กสมาธิสั้น (Attention-Deficit/Hyperactivity Disorder-ADHD): ปริญญานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.